

Стенограма

ХУДОЖЕСТВЕН СЪВЕТ

София, 2.XI.1989 година

С т е н о г р а м а

ХУДОЖЕСТВЕН СЪВЕТ

НАЧАЛО: 12.45ч.

КРАЙ : 15.10ч.

О Т К Р И В А Н Е

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Присъствуват всички членове на Художествения съвет,
с изключение на Наум Шопов и Стойчо Мазгалов, които отсъствуват
по уважителни причини.

Откривам заседанието при следния

Д Н Е В Е Н Р Е Д:

1. Обсъждане на постановката "КЕНДИДА" от Б.Шоу,
постановка на Димитрина Гюрова.

Вие знаете, че когато има един-двама изпълнители във втория състав ние подминаваме това представление, но сега държам то да се гледа, защото там има един млад изпълнител, който е отскоро в театъра. Той играе две роли и е много важно да се види първото му излизане на сцената на театъра. Той може да излезе след това и в други постановки, но ние трябва да преценяваме неговите качества, с оглед на това, че в края на сезона да имаме представа какви качества притежава този актьор.

Казвам специално за него, въпреки, че както може да се съди от представлението е необходимо при всички случаи да се гледат и другите изпълнители от втория състав за да можем да преценим детайлно изпълнителите в двете представления и на първия и на втория състав.

Това е бележка, която бях длъжен да направя, тъй като съществува практика да не гледаме двата състава.

Имате думата.

ЕНЧО ХАЛАЧЕВ:

Ще започна с това, че е добре, че гледахме и другото представление, защото така човек има по-широк поглед. Не защото може само да прави сравнения, но и защото може да мисли много неща.

Мисля, че сценографията създава добра среда, добра атмосфера на действие.

Пред мен стои един въпрос, който искам да споделя. Струва ми се, че като гледахме вчерашното и днешното представление имам усещането, че присъствам на две различни представления. В това няма нищо лошо, разбира се, особено когато има почти цял или в основните линии състав, но в състав да бъде ново представление.

Аз съм затруднен от днешното представление да разбере защо е точно така решено, ако това е решението на представлението и не се дължи на други технически причини, примерно смутове или това, че е второ представление и т.н. Имах чувството, че днешното представление се разпада, бавно по линията на някакво преживяване, до толкова, че понякога на човек му е трудно дори да следи текста и логиката на текста в една затвореност в поведението на героите.

Вчерашното представление, което гледахме вчера повече се одближава до представление тип съвременно, по-близко до автора, който е блестящ иронист. Търсено е там много иронията, смехът, разбира се и сериозните неща. Аз бих приел едно такова решение както вчерашното и сериозното. и смешното да вървят ръка за ръка. А днешното представление беше изцяло обърнало гръб и ако това е истинското решение, аз моля Димитрина Гурова да обясни дали това е търсено и какво по-специално е търсено в това второ решение. Вчера много и от актьорите носеха това нещо. Специално бих искал да се спра на Юри Ангелов, който в последните години не се е хващал така сериозно за задачите, които са му били поставени или е гледал несериозно бих казал, защото пред мен винаги убедеността е стояла. че той е един сериозен творец. И изведнъж разкривам не нов човек, а този, който бих желал да видя и чертите, които той носи. Една извънредно голяма вътрешна съсредоточеност, лекота, особена мекота която много ми се понарава, особено вътрешно поведение на героя без да изпуска остротата на характера, необикновеността му, точността. Всичко това го правеше - нещо което аз много ценя - много очарователен, контактен със зрителната зала като за момент не забравяше и това, че има и партньор в зрителната зала и включва и него в участието. Нещо, което също е белег на едно съвременно поведение. Може би от всички най-близко бих го сложил от решението на вчерашното представление.

Мисля, че всичко това, което казвам касае повече първата част. Във втората част малко по инерция започнах нещата или от умора, започна малко като опашка от първата част без да доразкрие или да доразвие онова, което така блестящо заложи в първата част на представлението.

Друго такова актьорско попадение е присъствието на Рачко Ябанджиев. Много деликатно, с много точни актьорски детайли и нюанси, със също така остро чувство за хумор, за ирония, всичко това се оказа много решаващо за цялото представление за тона на цялото представление. Именно този тон в днешното представление на мен ми липсваше, някъде от тона вътре в самите актьори като че ли имаше спуснатата четвърта завеса, зад която не знам защо актьорите толкова много страдаха и се измъчваха, и се затвориха в себе си.

За другия изпълнител – Георги Стайков.

Аз разбира се го познавам най-добре от всички, понеже той завърши тази година ВИТИЗ. При него във ВИТИЗ всичките му роли са комедийни и изведнъж тук малко усетих, че му липсва също и на него в известни моменти това чувство за ирония и за хумор. Мисля, че той притежава една такава силна страна в актьорският си натурел, която тук не е използвана, без това в решителна степен да му повлияе да бъде убедителен в друга посока, различна и от тази, която като поведение има другият изпълнител – Юрий Ангелов. В него дори в това решение, с този недостатък, който отчитам все пак прозира едно друго поколение, с едно друго мислене, посъвременено мислене. Може би това се дължи на това, че той самият е от друго поколение, ~~както характер~~ но има известни цинични нотки, които прозвучаха в неговото поведение, които са характерни за съвременното поколение. Нещо, което ме накара да се вслушам и на моменти да за-

бравям липсата на другата страна, на другото поведение.

За мен вчерашното представление е сполуката.

За второто представление все още искам да получа отговор от Димитрина Гюрова дали аз се заблуждавам или това е плод на една случайност на обстоятелствата при днешното представление.

НИКОЛАЙ НИКОЛАЕВ:

Аз споделям една част от това, което каза проф.Халачев по повод на първия спектакъл, който гледахме вчера с това допълнение, че сполука е и работата на Сава Хашъмов, която също е доста интересна и точно това, което е търсено.

Отчитам и блестящата работа на Юри Ангелов, когото не сме виждали така от "Сенки. Но в "Сенки" беше маска бих казал. Тука вече се е изсипал напълно.

Определено не споделям това, което др.Халачев говори за втория изпълнител. Струва ми се, че тук случаят е по-сложен. Вътрешната фактура на този актьор според мен не е за тази пиеса на Б.Шоу. И ако ние искаме да помогнем на този бъдещ актьор би трябвало той да не играе тази роля. Защо? Защото просто това е в негов ущърб. Представлението се разваля благодарение на това, което той прави. В подкрепа на своите мисли, тъй като ми се чини, че това момче може би ще се развие като драматичен актьор искам да припомня нещо. През 66-та година назначиха в нашия театър Жоро Бенката - един артист. Той реши да дублира Апостол Карамитев и за съжаление съвета го пусна да играе. И след това за съжаление съвета го освободи от театъра на следващата година. В театъра е така - може да не направиш някоя роля, нормално е - това е нашата работа.

Смятам, че ако обичаме този бъдещ актьор Георги Стайков, тази роля, която е несполука, възможна е такава несполука, просто да не се показва пред публиката.

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ:

Аз не съм гледал вчерашното представление, защото закъснях и не ми беше удобно да вляза. Затова пък може би е интересно да чуете мнението на човек, който не се влияе от другото представление, защото тук вече не опира до актьорската работа.

На мен ми подеждва силно депремиращо това представление. И като сценография има една монотонност - камини, библиотеки и ми звучат една интонация, които човек може като че ли да ги чуе тука в Народния театър и никъде в живота. Едно усещане за направеност, за театрален фалш. Днес това усещане ми беше доста силно.

Понеже тук се започна с оценки за актьор и се хвърли вината върху младия изпълнител - аз не бих могъл да приема такова нещо, защото материалът ми се струва доста необикновен. Имаш усещането, че гледаш пародиран Шоу. В този смисъл, че ако искаш да пародираш Расин ще накараш актьорите да играят максимално смешно. Тука става точно обратното. Шоу, който нищо не може да каже без елемент на хумор в продължение на три часа го гледаме във вид на театър, който в мен събужда представите за някаква не толкова и съвременна представа за това как примерно Ибсен би трябвало да се играе.

Първата част завършва с една съдбовна музика, втората част завършва с протегнатата ръка на актрисата навънка - аз откровенно казано освен това усещане за пародия друго нищо не изпитвам в този случай. Т.е. самият финал е с хумор и там блясва цялата му

ирония. Той е ироничен разбира се и към Кендида. Точно Шоу не би си позволил да остави единият образ в цялото, към което да отнесе иронията си. Няма да бъде Шоу. Накрая тя му казва нещо толкова житейски практическо, че просто жената не може да бъде толкова стара от мъжа. И това "О, Джеймс" накрая е ирония и към нея разбира се.

През цялото време ми се играе съдбовно-патетично и трагично. Незнам защо е необходимо. Ако трябва да се прави пиеса за определени страници на любовта, за неразбиране, за разминаване между хора има автори и за това. Но Шоу едва ли е от най-подходящите автори.

Логично не се впускам в подробности за оценка на актьори. Играта на Сава Шахъмов не видях нещо, което да ме кара да смятам, че вчерашното представление е било диаметрално, противоположно и различно. Не мога да повярвам на това нещо. Смятам, че Димитрина Гурова ще даде обяснение. В края на краищата човек може да не успее в търсенията си, но така поднесена една голяма значителна литература на сцената на Народния театър на мен ми звучи провинциално.

СТЕФАН ДАНАИЛОВ

Както да тичаме, да бягаме и да се въртим много са очевидни нещата от двата дена. Това, което сподели Константин Илиев е плод на едно представление - днешното. Аз вчера бях много радостен от това, което видях и до 3 часа разговарях тук с моите колеги за детайли, които по актьорска интуиция ми се струват, че ще бъдат в полза-

Когато четох пиесата аз не бях за това да се прави "Кендида". А вчера, особено на камерна сцена, където човек всичко

9

може да види отблизо и органичността на 90% от колегите, разбирайки че вълненията, които всеки има от нас, когато излезе на първо представление довежда до някаква театралност, но това са неща, които ще се изгладят. Смятам, че това, което съществува, никакви претенции нямам да разбирам Шоу, играл съм едно представление на Шоу и една от хубавите ми роли, но това което съществуваше - именно този хумор, който бликаше във вчерашното представление, деликатно прекрасно. Аз споделих с Гюрова, че съм против илюстрацията на тази музика, която не довежда до засилване на някакви състояния и ми стоеше илюстративно. Но това си е право на режисьора.

Искам да кажа, че никога не съм се оудвал на работата на Юри Ангелов, но аз си спомням когато ставаше разпределението на тази пиеса, ставаше въпрос за Веселин Ранков. Добре беше, че Димитрина Гюрова пое ангажимента към Юри Ангелов, който тук е направил най-сложното - да повярваш в романтиката, в чистотата на този човек, в отношението си с Кендида.

Сава Хашъмов е съвсем различен, когато върви триъгълникът - днеска е съвсем различен. Незнам какви са били подходите на Димитрина към изпълнителите, но вчера имаше изпълнение, а днеска имаше драма, която ни съсипа. Аз съм виждал Георги Стайков в две представления. Триста на сто съм убеден, че това момче е артист. На мен ми се струва, че тук има неправилно разпределение - пиесата написана от Б.Шо в лицето на Юджин изпълнението на Жоро Стайков и Кендида - Красимира Петрова. С красимира Петрова много пъти съм играл, но както вървеше тя е много далече от случая Кендида. Аз в един момент днес се очудих, защото явно не е търсено, това което гледахме. Явно, че в подхода на режисьора е имало нещо или пък актьорите до такава степен са се отпуснали и правят това, което на тях им се иска. Днеска рухна представлението.

10

Разбира се Рачко Ябанджиев играе прекрасно, но прекалено е театрален. Докато Гого Гайтаников е в грубостта на този човек самоче също увисна в театралност в тези излишни фалшиви плачове, които не са доведени до край. Органиката на цялото представление днес не съществуваше.

Аз имам следното предложение. Димитрина Гюрова да поработи с този състав в изясняване на това, какво се иска от това представление. Защото каквито и да сме артисти и колкото и да ни дърпа природата все пак режисьорът е този, който може да те наведе. Гого Гайтаников не може да има такъв ритъм през цялото време и когато дойде време ~~вжиря~~ за съществени, глобални неща, но вече не може да се слуша.

Аз откакто съм в този театър актьор не е свалян от роля.

Аз смятам, че колегите трябва да пороботят още в изясняване, какво се иска от тях. Какви щяха да бъдат нашите критерии ако ние нямахме вторият състав. Значи се оказва, че не е страшно да има и два състава. Въпросът е че в камерната зала не може да се скрие нищо. Аз разбирам Георги Стайков, който не е стъпвал на сцена.

Искам да кажа нещо във връзка с костюмите. Роклята, с която вчера е явил Виолета Гиндева е отвратителна.

Този човек Шоу е написал нещо прекрасно - чистотата, мълката - всичко е вътре. Аз ще съжалявам зрителите, които си купят билети да излезнат разочаровани, защото никой от тях не знае кой от съставите как игра. Но едните, гледали първи състав да са доволни, а другите... Може би говоря малко крайно, но ще бъде в полза и на театъра, и на представлението, и на екипа, който работи да се понаместят по някакъв начин местата според възможностите на

хората. Не съм убеден, че те не могат.

Страшно ми хареса първотопредставление и никак не ми хареса второто.

ПЕНЧО ЛИНОВ

Моите усещания са близки до това, което Стефан Данаилов каза. Наистина двете представления са различни. Разликата в тях се състои в онова тънко чувство за хумор и за вътрешна ирония, което съществуваше вчера. Но това ~~е~~ е основната слабост на днешното представление. Мисля, че и двете представления са разчертани от режисурата по един и същ начин. Но магията във вчерашното се получава, в днешното не се получава, което значи, че това зависи вече от актьорите. Този изблик на Юри Ангелов е резултат, колкото и на режисурата, но и на мощния талант на Ангелов. Той е мотора на представлението. Той успя да завърти вчера всички около себе си, да създаде онова най-трудно нещо на вътрешна ирония и представлението живна. Ние му повярвахме, но днес не вярваме. Днес представлението ми стои студено, безразличен съм към това и си мисля защо е така?

Опасно ми се вижда това действие, което колегата Николаев предлага да се спре артиста от тази роля. Имам усещане, че този артист може да играе комедия, но защо не я изигра - това не мога да кажа. Димитрина Гурова по-добре щеотговори. Но представлението са разчертани по един и същи начин. Юри го прави блестящо - този е студен.

Ако Димитрина Гурова успее във второто представление да внесе тази тънка нишка на хумор и ирония във всички образи пред-

ставлението ще скочи. Но ако не успее, ще остане студено, както беше днес.

Юри Ангелов е един блестящ артист. Много късно избухна в нашия театър.

МЛАДЕН КИСЕЛОВ

За мен проблемът е преди всичко в това, че днес в някои от героите усетих едно неразбиране докрай на това, че аргументите на героите трябва да бъдат смешни, а не да се търсят средства чрез които евентуално те да бъдат герои на Шоу. И второто нещо, което вчера беше - аз го усетих у Савата - едно желание да се противопостави на младия герой чрез убедителна аргументация на своя герой, поради което имаше някакъв по-сериозен отколкото днес повод да се получи триъгълник. Днес за мен триъгълник въобще не съществува.

Бих искал да засегна един въпрос, който е по-основен. И той засяга самата Кендида. Мисля, че и при двете изпълнителки има все още много да се работи, тъй като тази жена е повода за всичко. Всички знаем какво значи да се играе заглавието и доколко авторът влага в заглавието надеждата си за ключ, който да се даде и на изпълнителите, и на зрителите. В този смисъл раздвоените у тази жена, независимо от ироничния ефект за който тука всички правилно говорят и аз се присъединявам към това, че тази особеност на Шоу би трябвало да се има предвид, но мисля, че не тя е в основата на проблема. За мен проблемът е по-скоро в това, заради какво в тази жена се случва всичко. Трябва да има някаква тайна в нея, заради която се равиграва цялата тази лудница. Мисля, че тук е все още територия, в която трябва да има какво да се търси и да се работи. Смятам, че нейното раздвоение, онова, което тя има да усмисля, да

съпостави, да бъде връх на този триъгълник вчера имаше повече основания да повярваме на този триъгълник, защото от една страна в изпълнението на Юри се усети една безкористност на този млад герой, която безкористност е способна да увлече, да бъде повод за увувличане на Кендида. Докато днес през цялото време човек си задава въпрос всичко това, което става е резултат на вмъкването в това щастливо семейство на някакъв нов повод за някакво ново и различно участие от това, което е било. Отсъствието на такъв чист повод за ново увлечение прави цялата история, целият триъгълник елементарен. Тогава човек има чувството само защото Юджин е младо момче, а Пасторът е вече човек на средна възраст, като че ли на тази основа е триъгълникът днес. Тук има един момент, който ако останем на това ниво рискуваме да направим Кендида разбираема за известна част от публиката, но не в оня вид на разбираемост и не в онази част от публиката, към която мисля, че нашият театър трябва да се стреми да получи взаимно разбиране. Т.е. в днешното представление подходът който аз смятам, че е абсолютно категоричен в този млад актьор, то изигра пределно категорично своето разбиране за този текст, за този герой, за тази ситуация така както той си я представя. Той се изразходва добре по време на представлението, той не се пести и той играе това, което разбира. В този смисъл ние нямахме един студен и безстрастен Юджин, а един съвършено различен Юджин. Тази разлика мисля, че е принципиална за построяването на ~~триъгъл~~ триъгълника. Какъв е този триъгълник, от какво е движен и накъде води? В това момче днес имаше някакъв опит за бунтарство, което в пиесата, в текста на Шоу не присъствува в този вид, в който беше разчетено. Съпротивата на този герой е построена върху някакво увлечение. Липсата на това увлечение, липсата на вяра в днешния изпълни-

тел, че си заслужава да се играе увличащ се човек, тъй като днес рефлектиращите, неувличащите се, а анализиращите се млади хора са солта на обществото всичкото това е съзнателен, днешен приземяващ ход построен на неверие, че увлечението може да доведе до нещо. Разликата в поколенията е категорична и това си дава резултата. В основата на всички има едно желание да се вкара собствената днешна природа в текста написан от Шоу и нещата пукат. Защото онзи при цялата си ирония изглежда наивно вярващ в нещо. Втори смисъл - вярващият Юджин и вярващият Пастор са две сили между които се движат тази жена и които ако му бъдат направени заразително и убеждаващи зрителя в силата на своята вяра и на своите убеждения няма история. Няма между какво тази жена да избира. И когато Димитрина Гурова ги разполага двамата в двата края и нея в средата за да избира, то това се възприема камо като един формален режисьорски ход, а не като реален течащ в момента и неизвестен за нас избор. Тук е необходимо да се върне на земята, да стъпи яко на земята историята, конфликта, простият сюжет и да стане ясно, когато най-накрая ситуацията се довежда до момент на избор то този избор да бъде неочакван за избора. Ако този избор е очакван от зрителя, тогава няма да се състои акта на театъра, защото ние ще гледаме една илюстрация на нещо, за което много по-рано сме се досетили. Във вчерашното представление този момент на избор, беше много по-ясен от тезиколеди, които говориха, че Сава Хашъмов вчера беше друг те са много прави. В един момент аз си дадох сметка, че не някаква грешка, а някакъв друг ход е онова, което днеска гледаме и не бих въобще говорил за липса на професионализъм, а за професионален ход насочен в съвсем друга посока. Това не значи, че той не е интересен, но за мен той предварително отнема възможността ние самите да се поставим на мя-

стото на избирация. Това е основното.

Имам и няколко технически неща, които съм си отбелязал. В началото на втората част Кендида е със същата рокля- би трябвало да бъде. Ако тя през антракта се преоблича, човек би си помислил веднага, че тя се е преоблякла специално за него след като те са излезли. Задаваме си въпросът дали в това преобличане няма някакъв друг подтекст.

Когато работим с дългите пликосе, мисля, че секретарката и Пасторът работят с тях, листата трябва да се сгънат на три и да се поставят в плика. Когато го сгъваме по нашите размери на пликосе и го сложим в дългия плик листа остава да стърчи навън. И второ, това говори за смес на Балканите и Англия.

Пишущата машина задължително трябва да работи. Тук трябва да се осигури такава работеща машина.

В такъв дом, който е поддържан и подреден не може да се търпи спрял часовник. Аз знам, че не може да работи, но в момента, в който Сава Хашъмов вчера оправда часовникът, това да се чувства, а не да бъде случайно.

Списанията трябва да бъдат без цветен печат.

Театърът направи много добра крачка с включването на тази пиеса, защото ние трябва периодически да усвеждаме сетивата си с такива текстове като този. Това е полезно и за актьорите, и за публиката и е нещо, което според мен все по-рядко ще се случва, тъй като театърът страхувайки се к от празните зали ще отива все повече към външноэффектни произведения. А Народният театър би трябвало да бъде едно от местата където ще бъде гарантирано, че власиката периодически ще живее и ще бъде еталон, мярка за сравнение. Просто на фона на тази пиеса си мислиш за съвременните пиеси, които непрекъснато ние се мъчим да оживим, да направим апетитни,

вкусни. А тук е заложена такава енергия и такава възможност за зрителя да бъде държан непрекъснато в неведение – който ще движи работите и накъде? Мисля, че колкото по убедителни са Пасторът и момчето, толкова повече тази пиеса има смисъл.

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА

Аз не бих искала да говоря за конкретните неща, но ми се струва, че днешното заседание на Художествения съвет се сблъсква с една изумителна трудност. Силата на нашата актьорска труппа е в психологическият театър и изпитанието, на което са подложени днес. Ми се струва, че се дължеше на това, че ние някъде забравихме и загубихме по пътя мнението, таланта и усета към изграждането на един цялостен художествен образ.

Вчера и днес се сблъскваме с два различни жанра на решението. Търсен е един жанр, а са две различни представления. Едното е наистина мистериалното, а другото оставаме на равнището все още на драматичната посока. Феноменът наистина се заключава в реализацията, която ни дава диалога Юджин-Пасторът, Във вчерашното представление загадката, тайната, романтичното съчетание на двете вери с иронията е нещото, което е богатството на пиесата. Това, което стана днес ми се струва, че се дължи не само на младия изпълнител, на това, че се разминава с усещането за образа, а с това, че той днес пожела да изиграе – той никога не е стигал до романтиката, до органичността се оказва твърде лабилна в последните две-три репетиции.

Мисля, че влизането на Шоу беше полезно за този състав, но не съм убедена, че можем да посегнем към такова крайно решение. Верно е, че бяха различни двата състава, но...

ВИОЛЕТА МИНКОВА

Според мен нещата са много по прости, много по-ясни. Може би така, както ги изложи Стефан Данаилов, може би така както ги изискваше Константин Илиев, може би така, както сложно се обясни Младен Киселов. Аз бих искала от всички изказвания да се присъединя към нещо и да кажа своето мнение.

Като пожелание към Димитрина Гюрова бих искала да вземе от това, което Константин Илиев макар, че го каза по повод на днешното представление като пожелание да го има в пиесата, това е чувството за ирония и самоирония на автора, до големите изводи и обобщения, които водят хората в края на краищата от собствения си живот, който водят и от провокацията, която може да вмъкне едно обстоятелство, един нов човек, една нова ситуация и т.н.

Това, което Младен Киселов каза като пожелание е въпрос на носене и това е процес, който е преди да се поеме пиесата, е дали в състава има хора, които носят това, което героят изисква да се носи като качества, като излъчване. В края на краищата сцената е нещо дяволско, особено камерната.

Аз съм против всякакъв вид компромиси. И сега да се опитваме да казваме дали с репетиции това евентуално би се получило. Не става въпрос за решение. Димитрина Гюрова със своите грежки и достойнства е решила спектакъла, който гледахме вчера. Това, че вече днеска не се получава е вече въпрос на способности и възможности. Не бива в никакъв случай да се мъчим да се измъкваме от тези неща. Млад актьор - в Младешкия театър гъркът, който дойде да поставя "Електра" е казал на Данчето, че за първи път работи с толкова млада Електра. Тя е на 33, а тя трябва да бъде на 18. Той е работил винаги с над 40 годишни актриси. Какво значи това? Значи, че

има роли, които не е толкова важно да изглеждаш на 18 години, а какво можеш да направиш в тази роля. А тази роля е много сложна за това момче. Едно време, когато в този театър се приемаха млади актьори, тези млади актьори бяха на по 30 години – доказали своите качества. Не може едно дете взето от института да направи една такава сложна роля.

Аз съм на мнението на Стефан Данаилов – ако искаме театърът да върви напред без компромиси и някъде да защитаваме и даже да спасяваме реномето си, което вече се клати, трябва да бъдем безкомпромисни. Значи, щом като при ~~днешните~~ втори състав не се получава трябва или даго няма или не трябва сега да правим никакви уговорки. Нищо обидно няма в това, човек да не успее в някаква роля. Защо се страхуваме да си го признаем.

В интерес на общото в театъра ние трябва сериозно да мислим по тези неща. Затова аз се присъединявам към изказването на Стефан.

Към Валя Гиндева също бих могла да имам много изисквания в дадена насока, за която говори и Младен Киселов, но все пак тя ми е ясна. Аз смятам, че и Валя и Юри с години не са правили такива роли.

Вчера аз гледах с интерес представлението. Завладя ме органичността на колегите, защото тя е много трудна на камерна сцена. И от тук нататък повлечена от тази органичност аз мога да кажа обаятелна ми беше Валя Гиндева, Галина Асенова ми беше интересна, Юри Ангелов беше великолепен, въпреки, че ми се иска наистина по-неочакван и логичен, защото точно тези ситуации, които Шоу ги сервира така неочаквано са много интересни.

Много са сложни нещата, но общо взето в основното направление аз съм на това мнение.

МАРИН ЯНЕВ

Поставянето на тази пиеса на Шоу, това за мен специално отваря принципни положения, за които аз съм мислил за осъвременяването на едно класическо произведение. Особено тук при Шоу, явно че е задължително интерпретирането на такова произведение не позволява грубо вмешателство по линия на осъвременяване. При него самата ситуация сама по себе си е парадоксална и към нея той се отнася иронично и ако ние в своето желание да го осъвременим, т.е. днеска да го проставим така, че да бъде любопитно и интересно за съвременния зрител, трябва непременно да го снизим до нашите проблеми или до нашата рефлексивност би било голямата грешка, което според мен се получава при това момче, там където той се опитва да внесе своя ритъм, своята чувствителност, своето съвременно отношение към нещата и стои встрани от стилистиката на автора. Може би, за разлика от други класици, които са по-демократични в това отношение позволяват такава агресия, той явно не търпи. И там, където са сполукиите, определено те са ясни - това е интерпретацията на Юри - е и плътно това, че той остава максимално верен на интонацията на автора.

В болшинството други случаи, особено в днешното представление липсва еднакво отношение на актьорите към интерпретирания материал. Там шества самоволното отношение, всеки произнася своето отношение към драматургията, към ситуацията, към образа си и се получава една мешавица, от която Шоу е жесток и се разрушава цялата схема на представлението. Тази ирония, която е нарицателна за Шоу и за неговата драматургия не би могла да се играе. Мисля, че в сякои отношения колегите водени от режисурата са сгрешили,

където се опитват да бъдат самоцелно смешни, самоцелно парадоксални. Ситуацията е парадоксална. Видимо е това, че Шоу прави разрез на едно общество, възползвайки се от клетката на едно семейство, убедено за най-солидния, сей-сериозния брак и е достатъчно едно неподправено същество, несъобразено влизайки в това семейство и това здраво създадено общество рухва от съвсем незначителна провокация.

Пак се връщам на верността към автора и мисля, че ~~двете~~ достойнствата на Юри Ангелов тук са именно в това, че той остава максимално верен на автора. Никъде не му се противопоставя и това вече създава чувство за достоверност на ситуацията и нищо повече. Ако останем на нивото верни на Шоу отам нататък изводите, асоциациите -- всичко това ще дойде. Не стане ли това мостът просто не съществува, няма го, което се получи в днешното представление.

Мисля, че не е беда само на актьорите, че те не са нови, че не са свежи, че не ни изненадват. А това е факт. Ние все по-трудно се разбираме. Явно добрите намерения съществуват. Никой никого не иска да проваля, никой не иска да излезе лошо представление или сам актьор да се провали, но явно, че там някъде се коренят нещата. Оркестърът не свири точно, фалшиви тонове и липсва едно цялостно блестящо изпълнение.

Задължително е режисьорът да каже, примерно на изпълнителката на секретарката Галина Асенова, че не е нужно да ми показва, че като си духа носа да имитира духане с устата. Това не е Шоу това е някакво друго шоу, което не върви. Или Рачко Ябанджиев, който е блестящ, но на много места самоцелен.

Аз съм далеч от мнението на Николай Николаев, че това момче трябва да бъде спряно, просто защото не искам да го натоваря

с някаква вина. Според мен това си е определено талантливо момче. Просто налице е един неуспех, но не само той е виновен. Защо той само трябва да понесе цялата вина, а тази вина е жестока.

НИКОЛАЙ НИКОЛАЕВ

Това го казвам, защото това момче има качества и това му е първата работа. Пускайки го в този вид ще бъде убийство за самия него.

МАРИН ЯНЕВ

Музиката за мен звучи илюстративно. Подказва ми неща, които аз имам сетива да ги усетя. Даже аз бих я ползвал като ирония на базата на това, което се случва на сцената. Музиката звучи илюстративно, подскъзвайки трагизма на ситуацията, а ситуацията не е такава.

ПЕНЧО ЛИНОВ

Ти казваш, че обществото на Пасторът се разрушава. Най-парадоксалното е, че то се запазва и тя остава тука, а не тръгва с малкия.

БАН

БАНЧО БАНОВ

Мен ми се струва, че това, което казва Марин Янев е вярно и има един момент, който... Аз друго яче тълкувам пиесата. Пиесата според мен е за безсилието на изкуството да подменим едно общество. Изкуството в Юджин във невъзможността на един чист човек да промени една Кендида. Кендида за мен е по-страшна от Пастора и тя е тази, която създава такива хора. Всички ние, които стоим и

гледаме, всички ние, които ръкопляскаме всички ние създаваме тези фалшиво силни хора, които Б.Шоу разобличава. Това е за мен пиесата. Пиесата за мен има няколко такива пунктове, които вървят в тази посока.

Първо - ироничното решение на Юджин. Т.е. сам себе си осмива Шоу. С болка, с мъка, но това е истината, това е безпощадния реалист, колкото и парадоксално да звучи и в този аспект той разбира, че с това да показваш разрушението на сцената на едно пасторско семейство, както го показва Ибсен е безсмислица. Трябва да му се присмееш.

Според мен единствената трагична реплика, с която Юджин си излиза е, че нощта става нетърпелива и че трябва да изчезва.

Ако някой драматург от по-нисък ранг пише пиесата, той няма да сътвори тази много малка детайла, от която си позволява Б.Шоу в сцената, ~~към~~ когато тя му чете писмото. Тя държи ръжен и това е много съществено, много детайлно. Този ръжен е оръжието ни, с което тя ще се защитава. Но забележете, че тя не го слуша, тя не слуша поезията. Тя е човек на морала.

Струва ми се, че в търсенето на тази дълбока, съвременна идеологическа, философска тема на пиесата има какво да се търси. Пиесата е свръхсъвременна.

МАРИН ЯНЕВ

Искам да кажа по повод на актьорските желания да направят впечатление грубо стои отиграването на пиянството на секретарката, когато се връщат. Не е нужно. Тук става въпрос, доколкото аз разбирам от опиянение от него, от речта, от това, което е слушала. Хълцане, залитания - това е грубо, ненужно.

Помощникът на Пастора - то е пределно ясно, че е противопоставен на Юджин. Млади хора, на едни и същи години. Единият моделиран докрай от Пастора, а другият абсолютна противоположност на свободомислие.

БАНЧО БАНОВ

В този аспект мен ми се струва, че и Кендида е като хора, които не могат да прогледнат в тяхната реална стойност.

НИКОЛАЙ НИКОЛАЕВ

Имам въпрос към Художествения съвет.

Приемам всички забележки. Създали сме два продукта, както сега създават сок от вишни в картонени кутии. Единият от соковете е винаги ввиснат, а другият не е.

Създали сме продукт от една марка. ~~Къде ще ги продаваме?~~ Ще продаваме ли и двата продукта или няма да ги продаваме? Това е въпросът ми към Художествения съвет.

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

Ако няма други мнения да дадем думата на режисьора. Ясно е защо Николай Николаев задава въпросът - това е риторичен въпрос, но най-напред да дадем думата на режисьорката Димитрина Гурова.

ДИМИТРИНА ГЮРОВА

Неравностойността надвете репетции е абсолютно очевидна. Тя е очевидна и за мене. Въпросът, който сега възниква с цялата си практическа острота ще трябва да бъдеш решаван. Той няма да бъде

решаван само от мене, а трябва да бъде решаван с участието на целият Художествен съвет, на режисьорският съвет. Незная каква е практиката, която съществува в театъра. Съществува ли такава практика въобще или в момента се създава такъв прецедент, в който аз се указвам участник. Неравностойността е абсолютен факт, който бих могла по някакъв начин да се опитам да обясня, но който не съм в състояние да отменя и не бих могла да дам гаранции, че с няколко допълнителни репетиции състоянието ще бъде радикално променено.

Най-напред искам да взема отношение към принципните въпроси, които се поставиха тука, преди всичко към един от тях.

Шоу не е еднозначен автор и аз с цялото си уважение, което изпитвам към позицията на Константин Илиев и към верността и последователността, с която отстоява своето мнение бих искала да м възразя, че Шоу не е непременно и не е само парадокс и ирония. Или поне не е така във всичките му произведения. Има произведения, в които доминира философската позиция на Шоу. Иронията носи една насока или обобщенията носят един характер. Има пиеси, които са остросоциални и там остро социалният конфликт доминира, той е определящата доминанда. И има пиеси, които са психологическа основа, в която не може да се пренебрегне и навсякъде разбира се присъствува иронията на Шоу.

Става дума, в какъв баланс, в какви взаимоотношения, в каква сплав художествена ще се намира тази ирония в дадено произведение. Лошото е, че в днешната репетиция, така както той, а и не само той е приел нещата, иронията въобще се е загубила. Иначе в моето разбиране, според мене, в тази пиеса, която не случайно е наречена от Шоу мистерия иронията с целият си блясък трябва да

присъства, но трябва да присъства съчетана с психологията, с психологическата разработка на образите, с оня особен драматизъм, който някои от тях носят и разбира се с онази поетическа извисеност и особен вид лирика, характерна за Шоу лирика, която е вложена в образа на Юджин.

Такова жанрово решение съм се опитала да проведа в осъществяването, в сценичната реализация на тази пиеса на Шоу на сцената. Мисля, че в първия състав, който вчера гледахте нещата в много по-голяма степен са реализирани в тази посока. Поне моето усещане е такова. И аз смятам, че там има място и тази музика, която е намерена може би да е илюстративна в един или два момента на конкретното действие, когато засилва драматизма на действието, но иначе тя има място в спектакъла, като израз, като носител, като средство, което провокира другите страни на тази сложна жанрова стилистика.

Що се отнася до днешната репетиция и до резултата, който днеска се наблюдава? В никакъв случай аз не искам да обвинявам актьорите и никога не съм си позволявала такава липса на етика по отношение на колегите с които работя. Не съм си позволявала и такава непрофесионална конфронтация. Но искам да ви кажа, че едва ли е възможно да се очаква от младият Георги Стайков, дори и с цената на още репетиции да промени своето светоусещане и да се приближи до ~~и~~ онова светоусещане, което носи Юри Ангелов, което дълтно, точно и прецизно го приближава до героя, до сложния духовен свят на шоувият образ. До тази духовна вселена, която е образът на Шоу. Момчето има една остра съвременна рефлексивност, той носи на сцената една енергия на едно действено присъствие - качества, които аз много ценя в този млад актьор. Той активно участва в конфликта, той не е пасивен, той не влачи действието. Неможеш да го убиниш в

в това, че не разбира задачите си и не желае или не може да ги проведе. Това е въпрос на даденост, на духовна даденост, на духовна субстанция. И аз не мисля, че ако се удължи репетиционният период и примерно му се дадат още репетиции той ще стане по-различен, качествено по-различен от това, което е. Но в този смисъл смятам, че въпросът трябва да се решава така, както стои днеска. С подобренията, които ние ще постигнем, с подобренията, които евентуално в резултат на репетициите, които ни остават и специално на него за един по-удължен репетиционен период можем да достигнем известни подобрения. Но общо взето резултатът ще се движи в рамките на тези дадености.

Мисля, че днешната репетиция е много несполучлива, много неудачна за изпълнителката на Кендида. Смятам, че днешната ѝ репетиция не е проведена по линията на активното провеждане на действието, а е репетиция проведена по линията на някакво сантиментално самовглъбяване, затваряне в себе си, което я изолира от партньорите ѝ. Тя е имала много по-добри репетиции от тази. Като свидетел на репетиционния период мога да призова Антония Каракостова, която е виждала по-добри репетиции на актрисата. Аз смятам, че днешният ѝ резултат просто не е добра репетиция, недобро равнище на репетицията. Като уважавам съображенията на Банчо Банов за сложното решение на Кендида, мисля, че тука е възможно и при двете изпълнителки да се постигнат по-високи стойности.

Другото, за което всички тука говорите - за единен подход при работата в материала, за единен език, за единна методология и т.н., смятам, че това са максимални изисквания, които едва ли можете да приложите в пълната им мяра към една единствена постановка на камерна сцена. Смятам, че това е принципиален разговор,

Тук, когато се говори за младият артист Георги Стайков, когото ние взехме в театъра в един момент беше изтъкнато неговото особено съвременно усещане. Извинете другари, но актьорското изкуство е изкуство на превъплъщение. Ние решаваме една задача от Б.Шоу, някои неща са свързани с епоха и т.н. и позволяват да ги осъвременяваме, други не позволяват.

За мен изпълнението на Юри Ангелов е великолепно, блестящо и то не ме очудва. Юри Ангелов са го навикали заради някои особености в характера и той самият има някои странности в поведението, които някои хора смесват с неговите актьорски качества. Това е абсолютно невярно като позиция и несправедливо. Той е един великолепен актьор, винаги се е защитавал великолепно и доколкото си спомням Художественият съвет при всички случаи му е давал по-висока оценка, когато е трябвало да му даваме точки, оттова, което е предлагано от режисьора.

Тука много детайлно и много аналитично се казаха неща и за драматургията, и за Шоу, и за представлението. Неща, които са от принципен характер и са въпрос на друга интерпретация, която ние не можем да изскаме от режисьора и въпрос на практическото проучване на двете репетиции, които гледахме и към които вече можем да имаме претенции. Защото едното е така, а другото така. Обясненията на режисьорката не ми се сториха много задоволителни, тъй като става въпрос все пак за един репетиционен въпрос, който върви успоредно и като наблюдаваш внимателно и репетираш всеки ден с тези актьори, то би трябвало по-категорично да имаш отношение към това, какво правят на сцената и дали са стигнали до това равнище или качества, което ти изискваш от тях за да ги пуснеш на сцената. От тази гледна точка, позицията на др.Гурова, която е доста капитулан-

ска в случая ми е трудно да я приема. Аз казах, че ако бях на нейно място втората репетиция не бих я пуснал на сцената. Това вече може да бъде проблем на общо художественото ръководство на театъра, което не е имало отношение своевременно по въпроса, да се наблюдава или пък съответният драматург не е предупредил и т.н.

Мога да приема, че някой от изпълнителите на една репетиция е бил по-добър, сега не е толкова добър – това е възможно, но общо цялото представление се различаваше сериозно от вчерашното представление. Не е въпрос само на професионализъм въпреки, че професионализмът си има своето отношение. Ние знаем, че когато правим един първи състав в него слагаме актьори, които смятаме, че имат по-високи качества. И когато правим втори състав знаем, че този състав е с по-скромни възможности. Въпросът е до цялостното звучене на представлението. Вчера имахме впечатление от реакцията на публиката и по време на представлението и след представлението. Нещата бяха твърде различни.

Въпросът, който постави тук др. Николай Николаев – аз съм готов тук да го поставим пред Художественият съвет. Режисьорката да вземе по-категорично отношение към него, затова защото това засяга не само актьорите, които ще пострадат в този случай, но това засяга и нея. Николай Николаев прави категорично предложение – единият състав да излезе, другият да не излезе. Аз едно такова предложение не мога да го оставя без последствие. След като този въпрос се поставя пред Художествения съвет аз не искам да поемам сам отговорност за това нещо, а искам Художественият съвет да реши дали вторият състав да се пуска или не, или да се даде възможност на режисьорката, въз основа на това, което днес беше

казано да използва необходимият брой репетиции и задължително след това да се види този състав от Художествен съвет и той да реши.

Ето защо искам още веднъж др. Гюрова кратичко да вземе отношение по въпроса и да вземем решение как да процедираме по-нататък.

СТЕФАН ДАНАИЛОВ

Аз доколкото разбрах Димитрина Гюрова тя смята, че втори състав с включването на Юри би могъл да има и по-добра репетиция. Днешната репетиция на Красимира е била по друг план.

ДИМИТРИНА ГЮРОВА

Определено е така. Днешната репетиция на Красимира Петрова не е показателна занейното изпълнение.

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

Много моля, тук трябва да сме наясно. Тук не ставаше въпрос само за Красимира Петрова, която е моя съпруга, а ставаше въпрос за всички изпълнители от втория състав - и за Милена Атанасова, и за Георги Стайков, и за Георги Гайтаников. Не искам да се съсредоточават нещата само около Красимира Петрова, а когато се обсъжда един такъв въпрос да бъде обсъждан ва всички.

ДИМИТРИНА ГЮРОВА

Аз смятам, че би могло да се постъпи така, без да се разчита на това, че резултатите ще бъдат кой знае колко качествено различни. Но подобрене може да има. Може да се постъпи така - да се пусне на премиерата първият състав. В следващите представления да се пусне постепенно Красимира с тройката Юри Ангелов и Са-

ва Хашъмов и едва след това да се пусне младият изпълнител Георги Стайков. Що се отнася до останалите изпълнения, те нямат такова решаващо значение за спектакъла, каквото имат тези трима души.

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

Вчера аз останах доволен от изпълнението на Георги Стайков, въпреки че тази роля е малка. Добре му стоеше, добре му вървеше изпълнението. И днеска бях потресен от цялата тази история, която може би се получи и от сравнението с Юрий Ангелов. Искам да бъда справедлив към него, че в това, което той вчера изигра, което беше другата роля разбира се, той стои добре. Но това е една малка роля.

И така, има две становища по въпроса – на Николай Николаев и на режисьорката.

АСЕН ШОПОВ

Ако се занимаваме с качествата на момчето и искаме да играем стимулираща роля на самочувствието и на прохождането на актьора в Народния театър от ВИТИЗ трябва да бъдат пуснати и двата състава без никакви разговори. Претенциите ми и изискванията на принципна основа предполагат по-друг анализ. Нямаме никакво право в съпоставъчен план да деференцираме такова отношение на основата на показаното вчера при всичкото наличие – пак повтарям професионалното око може да неотчете факта на Художествения съвет, който го гледа. Известен разговор по посоката, това режисурата може да си проведе с актьора като стабилизиране или корегирание на линията на поведението на актьора. Ние трябва да гледаме качествата му в момента.

МИХАИЛ ПЕТРОВ

Позволете ми да не се съглася с Асен Шопов, защото ако това е неговото представление, вероятно по същия самарянски начин би подходил, казвам вероятно. В този театър много повече сме били огорчавани, отколкото радостни и щастливи през дългия период, през който сме пребивавали. Неможем да не се съгласим обаче, със становището на Димитрина Гурова. Още повече като имаме предвид, че това е първото ѝ представление не като гост на този театър, а като член на творческата трупа на този театър. В този смисъл ми се струва, че тук се говори много умно, но е некоректно и нетолерантно когато се поставя един висок критерии, с което ние винаги трябва да се съобразяваме, но го поставяме днес. Достатъчно, много поводи са ни били давани без обаче да постъпваме вътре в съвета този солиден аргумент, с който абсолютно съм съгласен. Верно, че има непедagogически моменти и може би всички ние трябва кратичко да вземем отношение, но ви уверявам, че днешното представление няма нищо общо със вчерашното. И тук няколко пъти го казах изказвашите се. Днеска е самодейна работа – дайте да си говорим съвсем открито. Днеска си беше едно живо читалище и аз ви казвам, че в 85% за това има вина това бедно момче, което жив да го оплачеш. Това е момчето, което в момента е кинозвезда в България и би трябвало по един друг начин да го покажем на сцената. Това е жалка работа, това е трагично, самодейно, читалищно, но по-лошо от читалищно. Няма за кога да се правим на добри хора, защото положението е критично.

Вчера аз изпитах едно удоволствие, че се срещаме с една толкова хубава драматургия. Една огромна драматургия, която задъл-

но трябва да присъствува в нашия театър. Има три-четирима колеги, които играят на много високо ниво. Да не говорим за Юри Ангелов, който новият ректор на ВИТИЗ го беше отписал вече като артист, в един частен разговор стана въпрос за това, за този изумителен артист Юри Ангелов.

Нещата са много наболели и всякакви такива псевдокомпромиси ще задълбаят кризата, в която безспорно се намира нашият театър.

СТЕФАН ДАНАИЛОВ

Аз имам предложение. Предлагам още един художествен съвет. Първият състав да си върви на премиера, а вторият съвет с Юри Ангелов и вторият състав и тогава да се реши съдбата на този състав. Ние да видим представлението с Юри Ангелов. Както гарантира, четогава ще скочи изведнъж представлението? Това, което днес се гледа, това не е за показ.

ВЕЛКО КЪНЕВ

Само Жоро Стайков ли е причина за днешното позорище. Дайте да се разберем ако бъдем откровенни - не е само той.

ПЕНЧО ЛИНОВ

%
Най-добре е да се гледа още една репетиция.

ДИМИТРИНА ГЮРОВА

Има още три репетиции, след това са 6 и 7 - празници и след това вече има на 8, когато има предпремиерни представления с публика.

МЛАДЕН КИСЕЛОВ

Имам въпрос. Дали Димитрина Гурова смята, че примерно седмица репетиции след като е излязла премиерата с първият състав, който при всички случаи е лицето на замислянето, т.е. спектакълът като такъв, за неговият смисъл и за неговото звучене, не става дума за днешното изказване. Но всички съмнения са изказани от това, че същият смисъл го няма във второто представление. Смята ли, че това е възможно при седмица ежедневни, целенасочени репетиции и нов съвет, който да гледа вторият състав има смисъл той да отиде към премиера. Защото театърът ще е регистрирал премиера, тя ще е факт и няма проблем, а това, че театърът има вътрешна и своя художествена работа, това вече не засяга никого. Мисля, че в това отношение ние трябва да решим дали поначало това време, което имаме до премиерата да го делим и за първия състав, защото според мен и в първия състав има доработване, за което много още можем да си говорим или да се разделят двете неща - да се хвърли енергията и да се доизпипа работата и да се излезе на премиера солидно, след което мисля, че няма да има никакъв проблем за останалите колеги. Това се прави редовно, когато има премиера - съсредоточава се работата в единия състав - излиза, работи се по втория състав, излиза или неизлиза на съвет и нещата приключват. Трябва да отидем към едно ясно разделяне към времето на двете премиери с даване на тази възможност, с донасяне до знанието на колегите от втория състав за всички съмнения изказани днес, за всички въпросителни знаци. Защото това е въпрос на стилев ключ.

Ще ви дам един пример. За няколко минути у Жоро Стайков имаше някакви проблясъци, което ме кара да мисля, че при една яс-

на и целенасочено поставена задача, той понеже работи с цялото в включване, защото той не се пести, той не маркира - той ограе това, което разбира, тези няколко минути са около скока му на стола. Там усетих, че в него нещо се пробуди. Той за мене е предрешил въпросът, че така както е поведена ролята в Юри или както се върви в другия състав не е неговото, че неговото е нещо друго. И нещото друго сезащитава според нещо друго. И нещото друго се защитава с пълни сили, като алтернатива. Аз усещам съзнателна алтернатива, че тука има някакъв скрит друг типаж, който трябва да бъде изваден и доказан. Смятам, че този по-сложен поглед, към който той се стреми странно се съчетава с игра на момченце, което пък на няколко пъти се опитва да прави, което са две несъвместими неща. Или това се трактова като хлапак, или това се трактова като нещо много по-многозначително и втори, трети, четвърти план, но трябва да се избере един път.

Според мен проблемът е в това, че той не е повярвал въобще, генерално в това, че става дума за увличащ се човек. За човек, който няма спирачки. Непрекъснато усещам, че има някакви спирачки, защото все му се струва, че не е достатъчно умно това, което икв се играе. Това е много голям проблем, психологически според мен. Нужно му е отключване, но то може да стане само с няколко последователни, целенасочени репетиции на този състав, а не в смесвания или в разделение на броя на репетициите.

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

Тогава да приемем компромисното предложение на Младен Киселов.

Първият състав репетира и на 10 ноември е на премиера. След като излезе премиерата от следващият ден пет или шест дни репетиции - колкото ~~мис~~ прецени режисьорката и ще насрочим художествен съвет да гледа вторият състав. След това ще решим окончателно.

Смятам, че това предложение е разумно.

Закривам заседанието.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

/Д. Фучеджиев/

Стенограф:

/О. Недялкова/